

Боян Светославов

обл. Варна, общ. Варна, гр. Варна

у-ще 7 СУ Найден Геров, 6Г клас,

Справедливостта има лице

Думата „справедливост“ винаги ми звучеше като нещо сложно и далечно. Чувах я по новините и в училище, но не мислех, че има място в моя живот. После се случи нещо малко, но важно, което ме накара да погледна на нея по съвсем различен начин.

Миналата лятна ваканция бях на гости при баба ми. Къщата ѝ имаше двор, в който всичко беше спокойно и приятно. Сутрин слънцето огряваше пейката до оградата, а следобед там ставаше сенчесто и тихо, и това беше любимото ми място.

Един ден забелязах нещо различно — до оградата беше седнало малко кученце. Беше дребно и слабо, с кални лапички и големи очи. Не лаеше и не мърдаше, само ме гледаше тихо, сякаш се надяваше някой да го забележи и да не го прогони.

На следващия ден пак беше там. И на по-следващия. Започнах да му нося храна. След време то започна да маха с опашка. Нарекох го Рони. Когато ме виждаше, очите му светваха и сякаш се усмихваше. В тези моменти се чувствах нужен. Чувствах, че някой ми вярва истински. Рони не беше просто куче. Той беше моят нов приятел, когото очаквах с нетърпение всеки следващ ден. Понякога сядах до него и му говорех, а той накланяше глава, сякаш разбираше всяка дума. Друг път си играехме с малката ми топка и той тичаше след нея, радостен и щастлив. Никога не ме беше наранил. Никога не беше направил нищо лошо. Просто искаше да бъде до някого и да не бъде сам.

Един ден обаче Рони не дойде. Седнах на пейката и го зачаках, както винаги, но времето минаваше, а него го нямаше. Първо си помислих, че просто се е преместил или е отишъл някъде да търси храна. Опитах се да не се притеснявам, но нещо не ми даваше мира. Започнах да го търся. Обикалях двора, улицата и местата, където обикновено се криеше от жегата. Сърцето ми биеше силно и тогава го видях — лежеше до оградата, неподвижен. В първия момент помислих, че е късно. Гърлото ми се сви. Но после забелязах, че диша.

Извиках възрастните. Дойдоха бързо. Някой каза, че може да е отровен. Друг се обади за помощ. За първи път видях как хората не спорят, не отлагат, а действат заедно, когато нещо не е правилно. Рони беше откаран при ветеринар. Чакахме пред кабинета мълчаливо. Времето минаваше бавно, а в главата ми се въртяха мисли. Разбрах колко е важно някой да поеме отговорност, когато е сторено зло, дори когато жертвата не може да говори. Когато ни казаха, че Рони ще оживее, усетих такова облекчение, сякаш огромен камък падна от сърцето ми. За първи път от много време дишах спокойно. Искаше ми се просто да го видя отново, да знам, че е жив и че ще се оправи.

Но възрастните не спряха дотук. Те казаха, че това, което се е случило, не може просто да бъде забравено. Подадох сигнал, защото някой беше наранил беззащитно животно и трябваше да поеме отговорност за това. По-късно научих нещо важно — че има закони, които защитават и животните, не само хората. Че жестокостта не е шега и не е „просто пакост“, а сериозно нарушение на правилата. Имаше проверка. Имаше разследване. Хората търсеха истината, за да се разбере какво точно се е случило. Виновният беше открит и наказан според закона. Когато разбрах това, не изпитах радост или желание за отмъщение. Почувствах спокойствие, че светът е малко по-подреден. че някой е видял болката и е казал ясно: „Това не е правилно и не бива да се повтаря.“ Тогава разбрах, че справедливостта не означава да нараниш някого обратно, а да защитиш слабите и да спреш злото навреме.

След време Рони се върна. По-слаб, но жив. Когато ме видя, опашката му се размаха силно, а очите му отново светеха. Тогава разбрах, че понякога справедливостта не само наказва, но и спасява. Тя не е само дума, а действие. Тя е в хората, които не подминават. В правилата, които защитават слабите и в решенията, които пазят живота.

Разбрах най-важното: справедливостта има лице — и понякога това лице е нашето, когато изберем да не мълчим и да постъпим правилно.